

PARAULA I VIDA

Un nou any, un do del Déu misericordiós

Enmig de les festes de Nadal i Epifania, comencem un Nou Any. Recordem els qui ja han passat cap a la vida eterna, i pensem en els qui tenim a prop, aquells que depenen en certa manera de nosaltres. Pensem en els qui sofreixen i que esperen millorar les seves condicions de vida en aquest nou any. I en el fons, encomanem a Déu tots els dies que tenim al davant. Se'ns dona de començar un nou any de la història de la humanitat, millor encara, un nou any de la nostra personal història, el que anomenem «el camí de la vida». Déu sempre ens acompanya en aquest camí, no el fem sols. D'Ell venim, en Ell vivim i cap a Ell ens dirigim. Mentrestant ens dona l'Església, una «família» de germans; i ens sosté amb la seva gràcia perquè no caiguem i perquè si caïem, ens aixequem. Ja que Ell és sempre Pare de Misericòrdia. Ens omple dels seus dons i ens estima en el viure de cada dia. A Ell li encomanem tot aquest 2016 que estem tot just iniciant.

Més enllà, però, dels estats d'ànim, us convido a tenir una mirada fonda, reflexiva, sobre el temps i la vida. I entorn d'aquests pensaments hi giren

una colla d'interrogants sobre com vivim, o millor sobre com visc i gasto la vida jo: què faig? què val la pena de viure? què deixaré quan marxi? estimo de veritat? qui sóc en el fons? com puc millorar ni que sigui una mica?

Els creients, davant el temps i el nou any que tenim al davant, ens hem de fer una pregunta molt personal: què espera Déu de mi en aquest temps que em regala? Per a respondre-la, no estem a les fosques. Tenim el Crist que, com en el camí d'Emaús, ens acompanya i ens parla al cor. Ens interpel·la a través de les Escripures i a través de la vida; a través dels germans i dels pobres; a través dels esdeveniments, de les proves... Si el temps és ple de la presència de Déu, el temps esdevé un veritable do de Déu que cal acollir, aprofitar, gaudir i agrair. És bonica la pregària dels deixebles: «*Quedeu-vos amb nosaltres, Senyor, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar*» (Lc 24,29). Fem acció de gràcies pels dons rebuts, intercessió pel que necessitem en endavant i penediment per tot el que va quedar per fer o que vam fer mal fet en l'any passat, en la vida passada. I comprometem-nos a viure en la confiança posada en el Senyor i a deixar-nos guiar per l'Esperit Sant.

L'arribada d'un nou any l'hem de veure com un temps propici que Déu ens envia. Un do de gràcia; una oportunitat de créixer i de donar glòria a Déu. Convé que sigui una oportunitat nova per a madurar en el camí de la fe, per a viure compromesament la nostra vida: al si de la família, de la comunitat cristiana, de la vida del poble i ciutat. Sant Joan Pau II ens exhortava a l'inici del mil·lenni: «*No es tracta d'inventar un nou programa. El programa ja existeix. És el de sempre, recollit per l'Evangeli i la Tradició viva. Se centra, en definitiva, en Crist mateix, al qual cal conèixer, estimar i imitar, per viure en Ell la vida trinitària, i transformar amb Ell la història fins al seu acompliment en la Jerusalem celestial*» (NMI 29). Cadascú sabent que està cridat a acollir i a fer fructificar els «talents» que Déu li ha posat a les mans, «*vivint sempre contents en el Senyor*» (Fil 4,4), servint els pobres, essent misericordiosos com el Pare, practicant les obres de misericòrdia, amb l'Eucaristia com a aliment per al camí de la vida, fins al trobament definitiu amb el Senyor.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

«L'Església del diàleg i del servei», simposi sobre el Concili Vaticà II

Els dies 2 i 3 de desembre va tenir lloc, a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, un Simposi Internacional sobre el Concili Vaticà II, organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), integrada en l'Ateneu Universitari Sant Pacià, i l'Arquebisbat de Barcelona. El Simposi ha tractat sobre «L'Església del diàleg i del servei», commemorant el 50è aniversari de l'aprovaçió de la Constitució pastoral *Gaudium et spes*, el 7 de desembre de 1965, en la vigília de la cloenda del Concili Vaticà II.

Les nou ponències del Simposi van parlar d'una Església de diàleg, d'una Església més pobra i més arrelada en la història humana, una Església que, tot promovent la pau entre pobles i cultures diverses, ha de treballar sempre per a la dignitat de la persona humana en el marc d'un món global. Les ponències seran publicades pròximament en la *Revista Catalana de Teologia*.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

Cap al progrés integral (I)

El futur depèn de les opcions que es prenen en l'actualitat i, segons quines siguin aquestes, s'està esbossant un futur més clar o més obscur. En aquesta ètica, el futur compta, fins a tal punt, que la llibertat d'acció dels presents ha de tenir en compte els hipotètics beneficis o perjudicis que es puguin causar a les generacions de l'esdevenidor.

Aquesta reflexió té, òbviament, conseqüències en el terreny de la vida social, de la pràctica política, de l'educació i, naturalment també, en el camp de les biotecnologies i del medi ambient. La pau futura depèn de les decisions que prenguem en el present.

En la proposta ètica que defenso, la preocupació pel proïsme és cen-

tral; té prioritat per a aquells homes i dones del present que no gaudeixen de les condicions mínimes de vida digna, però això no nega el valor i la consideració que cal tenir envers els del futur.

La reflexió sobre l'herència que deixarem als nostres fills i néts i als néts dels nostres néts no és irrellevant. Partim de la tesi que el món és

un do rebut immerescudament, una realitat bella i plural que no ens pertany com a espècie, sinó que hem de vetllar i protegir, emprar amb la deguda mesura i, evidentment, cedir-lo en herència als qui, en el futur, naixeran i viuran en ell.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Un nuevo año, un don de Dios misericordioso

En medio de las fiestas de Navidad y Epifanía, empezamos un Nuevo Año. Recordamos a los que ya han pasado hacia la vida eterna, y pensamos en los que tenemos cerca, aquellos que dependen en cierto modo de nosotros. Pensamos en los que sufren y que esperan mejorar sus condiciones de vida en este nuevo año. Y en el fondo, encomendamos a Dios todos los días que tenemos por delante. Se nos da poder comenzar un nuevo año de la historia de la humanidad, mejor aún, un nuevo año de nuestra personal historia, lo que llamamos «el camino de la vida». Dios siempre nos acompaña en este camino, no lo hacemos solos. De Él venimos, en Él vivimos y hacia Él nos dirigimos. Mientras tanto nos da la Iglesia, una «familia» de hermanos; y nos sostiene con su gracia para que no caigamos y porque si caemos, nos levantemos. Ya que Él es siempre Padre de Misericordia. Nos llena de sus dones y nos ama en el vivir de cada día. A Él le encomendamos todo este 2016 que estamos apenas iniciando.

Más allá, sin embargo, de los estados de ánimo, os invito a tener una mirada profunda, reflexiva, sobre el tiempo y la vida. Y en torno a estos pensamientos giran una serie de interrogantes sobre cómo vivimos, o mejor sobre cómo vivo y gasto la vida yo: ¿qué hago? ¿qué vale la pena vivir? ¿qué dejaré cuando me marche? ¿amo de verdad? ¿quién soy en el fondo? ¿cómo puedo mejorar aunque sea un poco?

Los creyentes, ante el tiempo y el nuevo año que tenemos por delante, debemos hacernos una pregunta muy personal: ¿qué espera Dios de mí en este tiempo que me regala? Para responderla, no estamos a oscuras. Tenemos a Cristo que, como en el camino de Emaús, nos acompaña y nos habla al corazón. Nos interpela a través de las Escrituras y a través de la vida; a través de los hermanos y de los pobres; a través de los acontecimientos, de las pruebas... Si el tiempo está lleno de la presencia de Dios, el tiempo se convierte en un verdadero don de Dios que hay que acoger, aprovechar, disfrutar y agradecer. Es bonita la oración de los discípulos: «*Quédate con nosotros, Señor, porque atardece y el día va de caída*» (Lc 24,29). Hagamos acción de gracias por los dones recibidos, intercesión por lo que necesitaremos en adelante y arrepentimiento por todo lo que quedó por hacer o que hicimos mal hecho en el año pasado, en la vida pasada. Y comprometámonos a vivir en la confianza puesta en el Señor y a dejarnos guiar por el Espíritu Santo.

La llegada de un nuevo año debemos verla como un tiempo propicio que Dios nos envía. Un don de gracia; una oportunidad de crecer y de dar gloria a Dios. Conviene que sea una oportunidad nueva para madurar en el camino de la fe, para vivir comprometidamente nuestra vida: en el seno de la familia, de la comunidad cristiana, de la vida del pueblo y ciudad. San Juan Pablo II nos exhortaba al inicio del milenio: «*No se trata de inventar un nuevo programa. El programa ya existe. Es el de siempre, recogido por el Evangelio y la Tradición viva. Se centra, en definitiva, en Cristo mismo, al que hay que conocer, amar e imitar, para vivir en Él la vida trinitaria y transformar con Él la historia hasta su cumplimiento en la Jerusalén celestial*» (NMI 29). Cada uno sabe que está llamado a acoger y a hacer fructificar los «talentos» que Dios ha puesto en sus manos, «*viviendo siempre alegres en el Señor*» (Fl 4,4), sirviendo a los pobres, siendo misericordiosos como el Padre, practicando las obras de misericordia, con la Eucaristía como alimento para el camino de la vida, hasta el encuentro definitivo con el Señor.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Acció de gràcies de la Diòcesi d'Urgell pel beat P. Agustí de Montclar, prevere caputxí, màrtir

L'església parroquial de Sant Jaume de Montclar d'Urgell (municipi d'Agramunt) va acollir l'Eucaristia d'acció de gràcies de la Diòcesi d'Urgell per la beatificació del màrtir P. Agustí de Montclar el 5 de desembre. El P. Agustí de Montclar era prevere caputxí, va néixer el 1907 a Montclar d'Urgell i va morir màrtir a Barcelona el 12 d'agost de 1936, amb els seus 25 companys de martiri. A la celebració hi van assistir una gran quantitat de fidels que ompliren el temple parroquial, entre ells, familiars directes del nou Beat i els Alcaldes d'Agramunt i pedani de Montclar d'Urgell.

La Missa fou presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i hi concelebraran un grup de PP. Caputxins encapçalats pel Ministre Provincial, Fra Gil Parés; el Vicepostulador de la Causa, Fra Pere Cardona i el Secretari Provincial, Fra Jesús Romero; així com pel Vicari General i Episcopal d'Urgell, pel Rector de la parròquia, Mn. Josep Uriel Álvarez, amb el diaca Josep Caba que ajuda en aquella parròquia, i els preveres i diaca que hi vingueren en bon nombre. També per Mn. Llorenç Utgés, familiar directe del P. Agustí de Montclar, que era cosí germà de la seva mare. També hi prengueren part els seminaristes de la Diòcesi i els caputxins qui es preparen en el noviciat d'Arenys de Mar per esdevenir religiosos.

Les pregàries dels fidels foren introduïdes per una familiar directa del P. Agustí i es pregà per les necessitats de tota l'Església i per les vocacions a la vida sacerdotal, consagrada i laical.

Al final de l'Eucaristia el Ministre Provincial agrai la deferència que la Diòcesi d'Urgell ha tingut amb l'Orde celebrant l'Acció de gràcies i recordà que l'infant i jove Josep Alsina Casas va trepitjar els carrers i places del poble abans d'esdevenir Beat com Fra Agustí de Montclar.

L'Eucaristia finalitzà amb el cant dels goigs a l'aor dels nous Beats on s'estrenaren dues noves estrofes que els PP. Caputxins van escriure fent referència a Montclar i a la figura del nou Beat. Foren cantats pels fidels mentre es veneraren les relíquies dels Beats.

Fra Agustí de Montclar (Josep Alsina Casas) va néixer el dia 8 de desembre de 1907 a Montclar, bisbat i província de Lleida en aquell moment, i actualment bisbat d'Urgell. Era el setè de deu germans. Estudià les primeres lletres a l'escola del poble. Als 11 anys entrà al Seminari diocesà de Lleida. Fou admès al Seminari Menor caputxí l'octubre de 1923 i el 13 de juliol de 1924 vestí l'hàbit caputxí a Manresa prenent el nom de Fra Agustí de Montclar.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Família i pobresa

A partir d'avui les nostres catequesis s'obren, amb la reflexió sobre la vulnerabilitat que té la família, en les condicions de vida que la posen a prova.

Una d'aquestes proves és la pobresa. Pensem en tantes famílies que es troben a la perifèria de les grans ciutats, i també en zones rurals... Quanta misèria, quanta degradació! I a més, per agreujar la situació, en alguns llocs hi arriba també la guerra.

Malgrat tot això, hi ha tantes famílies pobres que miren de portar la vida diària amb dignitat, confiant sovint obertament en la benedicció de Déu. Aquesta lliçó, però,

no pot justificar la nostra indiferència, sinó que més aviat ha de fer augmentar la nostra vergonya pel fet que hi hagi tanta pobresa! És gairebé un miracle que, malgrat la pobresa, la família continuï formant-se, i fins i tot conservi —com pot— la humanitat especial dels seus vincles.

Una nova ètica civil arribarà només quan els responsables de la vida pública reorganitzin el vincle social a partir de la lluita perversa, en forma d'espiral, entre família i pobresa, que ens condueix a l'abisme.

L'economia d'avui s'ha especialitzat sovint en el gaudi del benestar individual, però practica àm-

pliament l'explotació dels llaços familiars. És una contradicció greu, aquesta! L'immens treball de la família no es té en compte en els balanços, naturalment!

No es tracta només de pa. Parlem de treball, parlem d'instrucció, parlem de salut.

Com a cristians hem de ser sempre més propers a les famílies que es troben enmig de la prova de la pobresa.

L'Església és mare, i no pot oblidar mai aquest drama dels seus fills. I ella també ha de ser pobra, per a ser fecunda i respondre a tanta misèria.

(Dimecres, 3 de juny de 2015.)

Conferències episcopals en suport a la comunitat cristiana de Terra Santa

Mons. Vives prega amb els bisbes en el Sant Sepulcre

Del 9 al 14 de gener, els Bisbes membres de la Coordinadora de Conferències Episcopals en suport de Terra Santa tornen a fer palesa, a Betlem, Gaza i Jordània, la seva pregària i activitat per aportar suport als cristians que hi viuen, així com dur solidaritat concreta i reclamar la pau a l'Orient Mitjà i l'ajuda als refugiats i devastats per la violència. L'objectiu és promoure la pau i la dignitat humana en aquesta terra dividida. Mons. Joan-Enric Vives, representant de la Conferència Episcopal Espanyola en la Coordinadora hi serà present.

Aquesta serà la catorzena reunió de la Coordinadora de Bisbes en comunió amb els Ordinaris de Terra Santa i les comunitats cristianes d'aquests llocs tan ferits pel conflicte, que ja dura seixanta anys. L'Arquebisbe Joan-Enric Vives ja ha explicat en nombroses ocasions les seves impressions: «el que he vist ho comparteixo, perquè tots els cristians estem en deute amb l'Església Mare de Jerusalem, i perquè el que allà passa, ens afecta i concerneix a tots».

Les activitats que es duen a terme durant el viatge tenen molt de comprendre com van evolucionant els esdeveniments en el territori, portar ajuda i suport, i viure la comunió en la pregària dels cristians que pateixen una situació de gran dificultat, enmig de la incomprensió d'uns i altres. Mons. Vives recorda que «cal pregar amb ells i per ells, per la pau justa i la reconciliació; sostenir tots els esforços que es fan perquè des de la veritat i l'honradesa es compleixin les resolucions de l'ONU amb dos

estats per a Israel i Palestina; i treballar perquè s'ampliï la solidaritat amb l'Església que és a Terra Santa: amb ajudes, pelegrinatges continuats, contactes i interès per les seves carències, com són preferentment l'escola, el treball i l'habitatge».

La Coordinadora es va oposar al projecte de construcció del mur a la Vall de Cremisan, però finalment el projecte es durà a terme. La realitat és dura i l'emigració és un fet persistent que significa un gran desafiament per al cristianisme a Terra Santa. Com ha explicat Mons. Vives, tot i que els cristians són fidels a la seva vocació de viure on han estat durant dos mil anys, la temptació de buscar noves sortides per a les famílies joves és molt gran. És per això que és tant important l'alè i el suport dels cristians d'arreu del món, dels catòlics que senten a prop aquest

desafiament i que volen respondre amb el seu compromís. Si més no, a través de la pregària. «El camí de la pau exigeix el respecte dels drets humans d'israelians i palestins. La nostra pregària alimenta l'esperança que fa possible la pau. Demanem a tots els cristians que preguin pels jueus, els cristians i els musulmans d'aquesta terra que anomenem Santa.»

La Coordinadora va haver de superar les immenses dificultats per entrar a Gaza i acostar-se a indrets on els atacs havien deixat sense recursos. La minoria cristiana que hi viu se sent abandonada, però manté una esperança molt ferma. Allà, la vida ordinària es desenvolupa amb greus mancances humanitàries: «sobretot perquè es dificulta la lliure circulació de béns i persones, i es converteix Gaza en una presó, amb milió i mig de persones sense futur, amb els gravíssims problemes que tots podem imaginar. És un tema de conculcació de drets humans i la comunitat internacional ha d'actuar».

BREUS

► **Restauració a l'església de Santa Cecília de Bolvir.** El dimarts 8 de desembre, solemnitat joiosa de la Immaculada Concepció, l'Arquebisbe Joan-Enric va beneir i inaugurar les obres realitzades a la Plaça de l'Església parroquial de Santa Cecília de Bolvir (Cerdanya), i al cor del temple restaurat, amb uns serveis dins el mateix temple. Estava acompanyat pel Vicari general i Rector de Bolvir, Mn. Ignasi Navarri, i pel Secretari general, Mn. David Codina. Hi van assistir l'Alcalde de Bolvir, Il·lm. Sr. Bartomeu Baqué, que tingué un breu parlament, i l'Alcalde de Puigcerdà, que també dirigí la Coral de Puigcerdà, així com una gran quantitat de fidels.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Jo 3,7-10 / Sl 97 / Jo 1,35-42]. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048); sta. Isabel Anna Seton, rel. paüla, dels Estats Units; beata Àngela de Foligno, rel. terciària franciscana; sta. Genoveva Torres i Morales, vg. (rel. angèlica); beat Manuel González Garcia, bisbe; sta. Isabel Anna Bayley Seton, rel.; sta. Zedislava de Lemberg.

5. □ Dimarts [1Jo 3,11-21 / Sl 99 / Jo 1,43-51]. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emiliana, vg.; sant Joan Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista); beat Dídac Josep de Cadis, prev. caputxí; sant Carles de Sant An-

dreu, rel. passionista; beat Carles Houben, prev. passionista.

6. □ Dimecres [Is 60,1-6 / Sl 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12]. Epifania del Senyor. Diada dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora); sant Melani, bisbe; sant Nilamó; santa Macra, vg. i mr.

7. □ Dijous [1Jo 3,22-4,6 / Sl 2 / Mt 4,12-17.23-25]. Sant Ramon de Penyafort (†1275), prev. dominicà, del Penedès, patró dels juristes i canonistes; sant Julià de Toledo, bisbe; santa Virgínia, mr.; sant Crispí, bisbe; sant Tell, abat; beata Justa d'Oliveira Liudalva, vg. i mr.

8. □ Divendres [1Jo 4,7-10 / Sl 71 / Mc 6,34-44]. Sant Apol·linar,

bisbe; sant Severí, abat; santa Gúdula (†712), verge, a Brussel·les; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelità); sant Llorenç Justinià, bisbe.

9. □ Dissabte [1Jo 4,11-18 / Sl 71 / Mc 6,45-52]. Sant Eulogí de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab; sants Julià i Basilíssa, esposos mrs.; sant Andreu Corsini, bisbe (carmelità); santa Marciana, vg. i mr.; beata Alexis Le Clerc, vg.

10. □ Diumenge vinent, Baptisme del Senyor (lit. hores: 1a setm.) [Is 42,1-4.6-7 / Sl 28 / Fets 10,34-38 / Lc 3,15-16.21-22]. Sant Agatò, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Ursèol, monjo de Sant Miquel de Cuixà; beat Gregori X, papa (1271-1276).

Diumenge II després de Nadal

COMENTARI

El qui és la Paraula s'ha fet home

Es forts contactes dels jueus amb l'hellenisme van ajudar a descobrir la complementaritat entre el particularisme de Déu elegint Israel com *la seva heretat* i l'universalisme de Déu *Senyor de l'univers*, Creador de tot i de tots.

La 2a part del llibre del Siràcida comença amb un elogi de la saviesa semblant a *Pr 8*. El cap. 24 és com el centre de tot el llibre.

La saviesa es gloria en la reunió del poble de l'Altíssim: ni saviesa al marge del poble convocat a la reunió, ni *poble de l'Altíssim* al marge de la saviesa creada abans del temps.

La carta als efesios exposa didàcticament la fe cristiana amb l'himne de lloança al Pare d'una extensió i perfecció literària notables. Un únic subjecte gramatical —*el Déu que és Pare de N. S. Jesucrist*— regeix sintàcticament tot l'himne.

El punt de partença és la iniciativa gratuïta de Déu que *ens elegí abans de crear el món i ens destinà a ser fills seus per Jesucrist: perquè fòssim sants, irrepressibles als seus ulls*.

El pròleg de *Jn* és síntesi de tot l'Evangeli.

Ara (v. 15s) l'Església —com Joan— *dóna testimoni i proclama «el qui és la Paraula»* com Aquell qui *ens revela el Déu que ningú no ha vist mai*. Això té fonament històric (v. 6-14) testimoni pel qui *vingué a donar testimoni de la Llum* que, essent el Fill únic del Pare, *es va fer home i plantà el seu Tabernacle enmig nostre*. Per a què? Per fer-nos conèixer la veritat misteriosa de la seva existència en l'eternitat (v. 1-5) com *la Paraula* que era ja *la Vida i la Llum dels homes*.

Jesús de Natzaret de qui se'ns hi narrarà la vida, l'ensenyament i els *senyals* és el mateix Logos i Saviesa eterna de Déu que amb la Glòria de la seva mort i resurrecció ens ha revelat l'amor i la identitat de Déu.

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 24,1-4.12-16)

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, s'enalteix enmig del poble, s'admira d'ella mateixa en la reunió santa, fa el seu elogi davant la multitud dels elegits i entre els beneïts es proclama beneïda, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantarà la meua tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teua heretat, treu nous plançons entre els meus elegits". M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estíem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor, en la seva heretat; estaré per sempre en la reunió dels sants.»

▶ Salm responsorial (147)

R. *El qui és la paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, Sió, / canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra, / i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-6.15-18)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fòssim sants, irrepressibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dóna entre els sants.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,1-18) (Versió abreujada)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat.

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Sir 24,1-2.8-12)

La sabiduria se alaba a sí misma, se gloria en medio de su pueblo, abre la boca en la asamblea del Altísimo y se gloria delante de sus Potestades.

En medio de su pueblo será ensalzada, y admirada en la congregación plena de los santos; recibirá alabanzas de la muchedumbre de los escogidos y será bendita entre los benditos.

El Creador del universo me ordenó, el Creador estableció mi morada: Habita en Jacob, sea Israel tu heredad. Desde el principio, antes de los siglos, me creó, y no cesaré jamás. En la santa morada, en su presencia, ofrecí culto y en Sión me establecí; en la ciudad escogida me hizo descansar, en Jerusalén reside mi poder.

Eché raíces entre un pueblo glorioso, en la porción del Señor, en su heredad, y resido en la congregación plena de los santos.

▶ Salmo responsorial (147)

R. *La Palabra se hizo carne y acampó entre nosotros.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sió: / que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-6.15-18)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en la persona de Cristo con toda clase de bienes espirituales y celestiales.

Él nos eligió en la persona de Cristo, antes de crear el mundo, para que fuésemos santos e irreprochables ante él por el amor. Él nos ha destinado en la persona de Cristo, por pura iniciativa suya, a ser sus hijos, para que la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en su querido Hijo, redunde en alabanza suya. Por eso yo, que he oído hablar de vuestra fe en el Señor Jesús y de vuestro amor a todos los santos, no ceso de dar gracias por vosotros, recordándoos en mi oración, a fin de que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo. Ilumine los ojos de vuestro corazón, para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,1-18) (Versión abreviada)

En el principio ya existía la Palabra, y la Palabra estaba junto a Dios, y la Palabra era Dios. La Palabra en el principio estaba junto a Dios. Por medio de la Palabra se hizo todo, y sin ella no se hizo nada de lo que se ha hecho. En la Palabra había vida, y la vida era la luz de los hombres. La luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no la recibió. La Palabra era la luz verdadera, que alumbra a todo hombre.

Al mundo vino, y en el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de ella, y el mundo no la conoció. Vino a su casa, y los suyos no la recibieron. Pero a cuantos la recibieron, les da poder para ser hijos de Dios, si creen en su nombre. Éstos no han nacido de sangre, ni de amor carnal, ni de amor humano, sino de Dios. Y la Palabra se hizo carne y acampó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria propia del Hijo único del Padre, lleno de gracia y de verdad.